

[Stegger Nielsen.]

denne ordning har virket tilfredsstillende gennem årene. Det er selvstyreprincippet, der også på dette område har gjort sig gældende. Det er imidlertid rigtigt, som det er blevet anført, at der er en bestemt kategori af præster, for hvem denne ordning har vist sig mindre heldig, præster fra Færøerne og Grønland og præster, der virker i den danske kirke i udlandet. De har almindeligvis været afskåret fra at få nærmere kontakt med de pågældende menighedsråd, når de søgte embede, og derfor er de på forhånd handikappet. Forøvrigt har også præster indenfor landets grænser haft vanskeligheder ved forflyttelse ad den ordinære vej.

I rigsdagssamlingen 1948—49 blev der fremsat et forslag, hvorefter hvert 10. embede skulle besættes udenom menighedsrådene, men dette forslag blev aldrig ophøjet til lov, skønt man fra alle sider erkendte problemets tilstedeværelse. Da det foreliggende forslag blev fremsat i folketinget, havde det en anden form, idet det gik ud på, at foruden den række af sognepræsteembeder, som anføres i forslaget, kunne embederne som residerende kapellan ved kirker med mere end to faste præster besættes af ministeren; ministeren kunne altså indstille en ansøger til kongelig udnævnelse. Det gælder altså kun embeder i købstæderne, og det hilser jeg med tilfredshed, og den forringelse, man kan tale om i forhold til forslaget fra 1948, ser jeg bort fra. Det foreliggende forslag og også det oprindelig fremsatte forslag har en noget mildere form, idet menighedsrådenes ret kun delvis beskæres og slæt ikke beskæres i landsogne med kun een præst, hvor den administrativt udnævnte præst let kunne blive følt som påtvungen og derved kunne få vanskeligheder. De ændringer, der er fremkommet under udvalgsarbejdet i folketinget, går ud på, at kirkeministeriet efter at have rådført sig med biskoppen udpeger tre af ansøgerne til embedet, og så vælger menighedsrådet en af disse, og hvis menighedsrådet enstemmigt samler sig om en, skal vedkommende indstilles til udnævnelse. Hvis det ikke er tilfældet, er kirkeministeriet frit stillet med hensyn til, hvem af de tre ansøgere han vil indstille. Disse ændringer anser jeg for en forbedring af det oprindelige forslag, og jeg kan på mit partis vegne

anbefale lovforslaget, som det nu foreligger, til hurtig og velvillig behandling og uændret vedtagelse.

V. Knudsen: Formålet med den ændring i lov om menighedsråd, der her er foreslået, er, som allerede nævnt fra forskellige sider, at skaffe mulighed for ansættelse af de præster, der vender hjem efter at have haft deres virkefelt i det fremmede i en årrække, det være sig i Sydslesvig, på Færøerne, i Grønland, på kontinentet eller i oversøiske lande.

Det arbejde, danske præster udfører i det fremmede, ved jeg af egen erfaring er meget betydningsfuldt og i høj grad påskønnet og ofte en afgørende faktor i bestræbelserne for at knytte båndene fastere mellem vore landsmænd, der lever i udlandet, og det gamle land, som udlandsdanskerne ynder at udtrykke sig. Der er således god grund til at være danske præster taknemlig for, at de påtager sig de opgaver, der er at løse for dansk kirke, dansk menighedsliv i det fremmede, et arbejde, der ofte udføres under vanskelige og primitive forhold, men tillige et arbejde, der ofte ses virkelige resultater af.

Jeg forstår imidlertid fuldtud, at en udsendt præst og hans familie efter at have tilbragt nogle år i udlandet kan føle trang til at vende hjem igen, og det er rimeligt og naturligt, at man skaber mulighed herfor ved at lette den hjemvendte præst adgangen til at få et embede. Personlig er jeg egentlig lidt skuffet over, at det er nødvendigt at vedtage særlige bestemmelser for at skaffe de hjemvendte præster embeder. Efter mit kendskab til de præster, der har virket i udlandet, burde man i almindelighed foretrække disse, fordi de under deres gerning i det fremmede har gennemgået en helt anden udvikling, end de, der foretrækker at tilbringe al deres tid hjemme, har mulighed for.

Præsterne, der sendes ud, lever og virker under helt andre forhold end de tilvante, de træffer blandt udlandsdanskerne mange særprægede, selvhjulpne og i høj grad selvstændige mennesker, som man altid kan lære noget værdifuldt af. De har mulighed for at lære andre nationers folk at kende, sætte sig ind i og forsøge at forstå deres opfattelse, deres religion og deres religiøse problemer. For mig er der ingen tvivl om,